

Fort Swartfuyr

Van Anthony Ryan zijn verschenen:

IN DE SCHADUW VAN DE RAAF

Eerste boek – Vaelin al Sorna

Tweede boek – De Torenheer

Derde boek – De Vuurkoningin

DRACONIS MEMORIA

Eerste boek – Het Vuur van de Draak

Tweede boek – Het Legioen van Vlammen

Derde boek – Het Keizerrijk van As

IN DE SCHADUW VAN DE WOLF

Eerste boek – De Roep van de Wolf

Tweede boek – Het Zwarte Lied

DE ZEVEN ZWAARDEN

Eerste boek – Een Pelgrimstocht van Zwaarden

Tweede boek – De Krakentand

Derde boek – Stad der Liederen

Anthony Ryan

Fort Swartfuyr

De Zeven Zwaarden
Vierde Boek

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2022 Anthony Ryan

All rights reserved

© 2023 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *To Blackfyre Keep*

Vertaling Barend de Voogd

Omslagontwerp Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld Design & Prepress Studio, Amsterdam

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 245 9887 8

ISBN 978 90 245 9888 5 (e-book)

ISBN 978 90 210 3846 9 (luisterboek)

NUR 334

www.lsamsterdam.nl/fantasy

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor die buitengewoon wijze profeet der
hedendaagse verdoemenis en de bedenker van
de ambulante doden, George A. Romero.

Sommigen die zeggen wijs te zijn,
zullen je vertellen: omarm de dood,
want de dood hoort bij het leven.

Maar zij hebben ongelijk.

Mijd de dood! Ontken de dood!

Veracht en bestrijd de dood,
met alle kracht die in je is.

Want wie de dood omarmt, wijst het leven af.
Het enige geschenk dat je ooit echt krijgen zult.

Geboden van de Eerste Wederopstanding.

Een

De Steenberen

Guyime was niet onbekend met de ijskoude liefkozingen van de mistige berglucht, maar het was al vele jaren geleden dat hij de kou zo diep in zijn botten voelde.

Koud en vochtig. Vochtig en koud, mopperde Lakorath droefgeestig. Toen de Noordelijke Landen opdoemden waren de woorden een soort mantra geworden voor de demon. *Ik moet bekennen, mijn Heer, dat ik nog steeds versted sta dat jij en je medebarbaren er zo op gebrand waren elkaar te vermoorden voor dit miserabele land.* Het zwaard op Guyimes rug verschoof iets terwijl de bewoner van het wapen een gedempt en niet erg karakteristiek gonzen van weemoed liet horen. *Geef mij maar de zwavelduinen van de Foltervlakte of de zure golven van de Zee van Incubus. Die ruiken tenminste goed.*

‘Klinkt verrukkelijk,’ antwoordde Guyime zuchtend. Hij rustte uit op de kam van de berg die ze al een groot deel van de ochtend aan het beklimmen waren. Hij had verwacht dat de bergen, die zich van oost naar west uitstrekten, vanaf dit uitkijkpunt een indrukwekkend schouwspel zouden opleveren. Helaas, de mist kolkte in dikke flarden om hen heen en belemmerde het zicht. En

hoe hoger ze klommen, hoe dichter de wolken werden.

Guyime haakte de waterfles van zijn riem en nam een grote slok. 'Zo verrukkelijk,' vervolgde hij, 'dat ik me afvraag waarom je de Hel eigenlijk verlaten wilde.' Hij tuurde met samengeknepen ogen naar het ondoordringbare landschap en zag alleen nietszeggende, in mist gehulde rotspartijen.

Willen is niet het juiste woord, zei Lakorath. Zijn stem had een geëgerde klank gekregen. *Weggelokt door smerig sterfelijk verraad, zou ik eerder zeggen.*

'Ik realiseer me net,' zei Guyime, 'dat je me eigenlijk nooit het hele verhaal hebt verteld over hoe je in dat zwaard bent komen vast te zitten.'

Lakorath reageerde niet op die scherpe opmerking, wat nog minder karakteristiek was. In al die jaren dat ze aan elkaar verbonden waren, was dit het enige onderwerp waarover de demon niet wilde praten. Meer dan vage toespelingen op de onbetrouwbaarheid van de sterfelijke soort liet hij niet los. Het was een gemakkelijke manier om hem de mond te snoeren als Guyime genoeg kreeg van zijn cynische praatjes of duistere aanmoedigingen. Gezien hun huidige missie begon hij de terughoudendheid van zijn onvrijwillige metgezel echter steeds moeilijker te verdragen te vinden.

'Je zult het me vertellen,' beloofde hij Lakorath, terwijl hij over zijn schouder naar het gevest van het wapen keek. 'Binnenkort.'

Weer liet Lakorath zich niet horen. Het zwaard bleef op Guyimes rug hangen als een onbeweeglijk stuk metaal.

Guyime slaakte een grom van ingehouden frustratie en keerde zich om om te zien hoe ver de rest van het reisgezelschap was opgeschoten met de beklimming van de bergrug. Zoeker ging, zoals te verwachten viel, op kop. De beestenbezweerster bewees haar typerende vastberadenheid en veerkracht tijdens de beklimming van deze bergtoppen, ook al was ze dit klimaat niet gewend

---

en moest ze het gewicht van de lynx in een draagdoek voor haar borst dragen. Lissah voelde zich duidelijk veel minder goed en liet een aanhoudende reeks klagende miauwgeluiden horen. Of de lynx zo onrustig was vanwege de kou of vanwege de knellende draagdoek kon Guyime niet zeggen. Zoeker had de grote kat in een deken van vossenhuizen gewikkeld toen duidelijk werd dat de ijskoude lucht het beest zowel lusteloos als onvoorspelbaar maakte.

Een bewijs van Lissahs kribbigheid werd gevormd door het verband dat om de hand van Lorweth gewikkeld zat. De druïde was de volgende in de rij, na Zoeker. De zelfverzekerdheid waarmee hij zijn lange benen neerzette verraadde zijn bekendheid met hooggelegen gebieden en een onverschilligheid voor de kou. Zijn humeur leek zelfs te zijn opgeknapt toen ze in de bergen aankwamen. De bijtende ondertoon die zijn vele pogingen om grappig te zijn doorgaans kleurde, maakte af en toe zelfs plaats voor uitingen van oprechte vrolijkheid. Al werd dat laatste wel iets minder toen Lissah naar hem uithaalde en hem een reeks diepe krassen op zijn hand bezorgde. Lorweth had een onverstandige poging gedaan de lynx te aaien toen ze de vorige nacht rond het kampvuur zaten. Vandaag klom hij echter met een uitdrukking van tevreden zelfverzekerdheid. Waarschijnlijk, vooronderstelde Guyime, deed deze regio de Mareth denken aan het klimaat in zijn vaderland.

Lexius straalde zulke tevredenheid niet uit. Al werden ze gevormd door de dikke brillenglazen die hij droeg, Guyime kon de vermoeidheid in zijn ogen zien. Toch torste de kleine geleerde zijn bekapping zonder klagen en bleef hij verbeten voortploeteren over de berghelling. Lexius sprak zachtjes mompelend onder het lopen, en Guyime vermoedde dat hij voortdurend in gesprek was met de bewoner van zijn eigen zwaard. De Krakentand hing aan zijn riem en de gloed van het magische wapen was af en toe

goed zichtbaar bij het afnemende daglicht. De volgende keer dat ze zich in meer alledaags gezelschap bevonden zou Guyime de geleerde moeten adviseren niet zo openlijk met de geest van zijn dode vrouw te praten.

Orsena liep achteraan, al vanaf het moment dat hun reisgezelschap deze tocht door de noordelijke bergen begonnen was. Guyime wist dat het niets te maken had met een gebrek aan doorzettingsvermogen. De Ultria van het Huis Carvaro zou waarschijnlijk tot het einde van de wereld kunnen lopen zonder voedsel of rust. Dat aspect van haar unieke lichaamsbouw had ze ontdekt toen ze uit Atheria vertrokken waren. Nadat haar ware aard zich had openbaar – ze was een magisch tot leven gekomen standbeeld – koos Orsena er dagenlang voor niets te eten of te drinken. Hoewel ze duidelijk humeuriger werd en vertelde soms scherpe steken van honger te voelen, verloor ze geen gewicht en wankelde ze nooit.

‘Waarom?’ had ze zich hardop afgevraagd, aan het einde van de eerste week van hun tocht naar het noorden. ‘Waarom mij met honger opzadelen als ik niet hoeft te eten?’

‘Het was nooit de bedoeling dat je zou weten wat je bent,’ bracht Guyime haar in herinnering. ‘Zo wilde je vader... Ultrius Carvaro dat.’

Het noemen van de naam van de man die Orsena als haar vader had beschouwd, deed haar gezicht altijd vertrekken. Dichter bij lelijkheid konden, in Guyimes ogen, haar gebeeldhouwde trekken niet komen.

‘Soms heb ik het gevoel dat ik Temesia had moeten bedanken omdat zij hem doodde,’ zei ze met een bittere klank in haar stem. ‘Zo bleef mij die last bespaard.’

Toekijkend hoe Orsena de bergkam beklom, realiseerde Guyime zich dat haar ogenschijnlijk lage tempo werd veroorzaakt door haar gewoonte regelmatig halt te houden om de omgeving in zich op te nemen. Tijdens hun trek door de landbouwgebieden